



הארחת השבת



אמרים פנינים וסיפורים על פרשת השבוע

פרשת ויגש תשפ"ב

גיליון: 88

א לעכטיגער שבת

מאת הרב יהודה צבי שפירא רב המוסדות

השם אתנו - אין מה לפחד...

פניני הפרשה

ויגש אליו יהודה ויאמר בי אדוני (מ"ד, י"ח)

אין "גישה" אלא "תפילה" כמובא. אך עם התפילה ישנה גם הודיה, כפי שמתחילים ומסיימים בג' ברכות של הודיה בתפילת שמו"ע. וכמובא בדברי הזוה"ק על האדם שניגש לתפילה ללא הודיה, אומר לו הקב"ה כביכול: **אין לך על מה להודות לי? רק בקשה? וזהו: "ויגש" - תפילה. - "יהודה" לשון הודיה.** שהתפילה באה יחד עם ההודאה.

וכן אפ"ל ע"פ דבר שיחתו של רביה"ק מוה"ר מברסלב לתלמידו מוהר"ת ז"ע, (שהשבוע ביום צום עשרה בטבת חל יומא דהילוליה) שהאדם צריך שיהיה לו **אמונה בעצמו הוא, וזה נצרך בעיקר ביותר בתפילה שיש להאמין ששום דיבור בתפילתו אינו שב ריקם.** וזהו: **"בי אדוני"** שאם מאמינים ש"בי אדוני" שאני חלק א' ממעל, ואני מלא באלקותו ית' בכל נקודה טובה או אר: **"ויגש אליו יהודה"** שיהודי יכול להתפלל. וכחמשך הכתוב: **ידבר נא עבדך דבר....** סובב והולך על תפילה.

ויאמר בי אדוני (מ"ד, י"ח)

"בי אדוני" - בי עולה במספר י"ב כנגד י"ב שבטים, שיהודה אמר ליוסף, **אני פה לכל אחי.** ואף שרק הוא היה ערב להחזיר את בנימין, אך בכל זאת הכליל עצמו עם כלל אחיו, וכמ"ש בהמשך: **"אדוני שאל את עבדי".**

וגם יוסף ובנימין כלולים בדברי יהודה - בשם כל הי"ב שבטי י-ה אף שלא היו במכירה, כי הרי סימן היה לעקב שאם לא ימות אחד מבניו בחייו מובטח שאינו רואה גיהנם (רש"י עה"פ כי ארד אל בני אבל שאלה). לכן מובן מה שביקש יהודה גם בשם לעקב **אביו שיתקיים סימנו.**

דבר נא עבדך דבר באוני אדוני (מ"ד, ט"ו)

אפ"ל מה שהדגיש ב"אזני" ע"פ המדרש ש"האזון" לגוף **קניקל** (כלי מלא נקבים) לכלים, שכן הקניקל כמה כלים ניתנים עליו ואתה נותן מוגמר תחתיו וכולם מתעשנים כן רמ"ח אברים שבתאם ע"י האזון כולם חיים" (דברים ק"ב ו) וכן הוא במד"ר (שמות כו, טו) **אזון שולמה וכל הגוף מקבל חיים.** וזאת יהודה רצה לרמז לו שכל חיותו וחיייו תלוי בשמיעה זו **ואם לו ישמע לו יהרוג אותו,** וכדברי רש"י "אם תקניטני אהרוג אותך". וזה מה שכתוב בסמיכות הפסוק: **"ואל יחר אפך"** שאם לא תשמע, אקח ממך את הרוח חיים - כי הרי כל הרוח חיים תלוי באזון.

ויעוין ב'ליקוטי מוה"ר' (תורה כ"א) שיעקר 'אמונת חכמים' תלויה באזון, ע"פ הפסוק: "שמע דברי חכמים". ויהודה רצה שיאמין בכוחו, לכך מודגש כאן **אזון.**

עוד אפ"ל ע"פ דבריהם, בדיון "עבד עברי" שרוצעים אזנו במרצע: (קידושין כב): "אמר רב יוחנן בן זכאי אזון זאת שמעיה על הר סיני לא תגנוב והלך ונגב, תירצע". וגם בכאן: **אע"ג ד'אהו לא חזי מזליה חזי'** ומזלו של יהודה חש שהמנשה מלך הוא יוסף אחיו - לכן רימז לו על האזון - האזון שעתיד לשמוע בשר סיני **"כד את אביך ואת אמך"** איך אפשר לגרום כעת צער לאביו. וזהו **"ידבר נא עבדך דבר באוני - עבדך"** היקש לרציעת האזון של העבד עברי. ויעוין במדרש תנחומא (נשא ל) **שיוסף שמר כל עשרת הדברות.**

גם אפ"ל **"באזני"** גימ' "שבעים" כנגד השבעים לשון שיוסף ידע, שהבהיר לו היטב את דבריו, וכדמצינן בדברי רז"ל על הפסוק **"באר היטב" - בשבעים לשון.**

גם אפ"ל שרימזו לו ה"שבעים נפשות" שצריכים לצאת מבית יעקב. ויעוין בש"ך על הפסוק **"כי למחיה שלחני אל לפניכם"**

השבעו אנו קוראים בפרשייתנו את הפסוקים: "ויאמר אנכי האל-אלוקי אביך אל תירא מרדה מצרימה כי לגוי גדול אשימך שם. אנכי ארד עמך מצרימה ואנכי אעלך גם עלה..."

כן אנו מוצאים ב"מכילתא דרבי ישמעאל" (בשלח מסכתא דשירה פרשה ג): משל למלך, שהלך בנו למדינת הים ויצא אחריו ועמד עליו [נפגש אתו]. הלך בנו למדינה ויצא אחריו ועמד עליו.

כן ישראל; כשירדו למצרים, ירדה שכינה עמהם, שנאמר: 'אנכי ארד עמך מצרימה'. עלו ממצרים עלתה שכינה עמהם, שנאמר: 'ואנכי אעלך גם עלה וגו'. ירדו לים שכינה עמהם, שנאמר: 'ואנכי אעלך גם עלה וגו'. ירדו לים שכינה עמהם, שנאמר (שמות יד ט): 'ויסע מלאך האלוקים ההולך לפני מחנה ישראל'. יצאו למדבר שכינה עמהם שנאמר (שם יג כא): 'וה' הולך לפניהם וימם' - עד שאבא עמו לבית מקדשו.

חיזוק מדברי הזוהר הק'

וכן כותב הזוהר הקדוש (זוהר ח"א מז): אמר רבי ייסא: בזמן שנסע ישראל לרדת לגלות מצרים, יראה ואימה גדולה נפלה עליו. אמר לו הקדוש ברוך הוא ליעקב: למה אתה מתירא: "אל תירא מרדה מצרימה..." אמר לו: ירא אנכי פן יכלו בני, אמר לו: "כי לגוי גדול אשימך שם".

אמר לו: "ירא אנכי פן לא תשרה השכינה עמהם, אמר לו: "אנכי ארד עמך מצרימה".

אמר לו: עוד אני ירא שלא אזכה להיקבר בין אבותי, ולא אראה את גאולת בני והגבורות שתעשה להם. אמר לו: "ואנכי אעלך גם עלה". "אעלך" - להיקבר בקברי אבותיך. "גם עלה" - לראות גאולת בניך והגבורות שאעשה להם.

וממשיך הזוהר, אמר רבי יהודה: בוא וראה, שני נדרים נדר הקדוש ברוך הוא ליעקב: אחד, שירד עמו לדור בגלות, ואחד שיעלהו מקברו לראות את השמחה של עזרת הקדושה השוכנת עם בניו, זה שכתוב: "אנכי ארד עמך מצרימה" - "אנכי" ארד עמך בגלות. אך: "ואנכי אעלך גם עלה" - כמו שכתוב: "והעלית אתכם מקברותיכם עמי". וכתוב: "ששם עלו שבטים שבטי יה".

בכל האופנים והמצבים שיעקב אבינו חשש ופחד - הקב"ה חיזקו ועודדו! אם זה בגלות מצרים. השראת השכינה עם בניו בגלות הקשה והארוכה. הגאולה ממצרים, קבורתו בארץ ישראל, ועתיד בניו בארץ הקדושה.

בכל אלו אמר לו הקב"ה "אל תירא עבדי יעקב" והבטיח לאבינו יעקב, תפארת האבות הקדושים, כל אלו ההבטחות...

בשעתו, ולדורות עולם

אך לא רק ליעקב אבינו, ולא רק בשעתו - אלא לכל עם ישראל, ולדורות עולם!

וכן כותב רבי נתן מברסלב (הלכות שילוח הקן): וזה בחינת מה שהבטיח הש"ת ליעקב: "אנכי ארד עמך מצרימה ואנכי אעלך גם עלה". ומובא בספרים שבזה הפסוק מרומז כל סוד גלות ישראל, ועיקר הוא גלות הנפש. כל העליות והירידות העוברים על איש הישראלי שזר עיקר סוד גלותו והגאולה שהכל בבחינת: 'אנכי ארד עמך מצרימה, ואנכי אעלך גם עלה'. שזהו בחינת ירידה תכלית העליה כמובא.

והעיקר הוא התחזקות, שצריכים להתחזק מאוד מאוד בתוקף התגברות מרירות הירידה, שדייקא משם

הַמְיֵשֶׁת פְּנִינֵי הַפְּרָשָׁה

סיפורים מאירים

סיפורי פרשה כמשנת רביה"ק מוהר"ן מברסלב ותלמידיו ז"ע

"כי למחיה שלחני אלוקים לפניכם" (בראשית מה ה)

הסעודות לבאי הקיבוץ באומן - ובהילולת רבינו ע"י רבי משה רובי נחמן ירוסלבסקי !
איש חסיד היה ב"אומאן" ורבי משה ירוסלבסקי שמו, למחיתו עסק ר' משה במסחר כשהייתה לו "חנות בדים".

החיים זרמו על מי מנוחות, עד שיום אחד נתפס סוחר בדים יהודי מברית את הגבול עם כמות בדים גדולה. הכמות הגדולה הביאה בתגובה למעצרו של כמה סוחרים בדים יהודיים, הנהנתם; כי אילו לא היו למברית הבדים היהודי - סוחרים יהודיים שיקנו ממנו את הבד, לא היה מסתכן. הסוחרים היהודיים קנו ממנו את הבדים, ולמענם הוא עסק בהברחה, הניחו חוקרי המשטרה. באותם ימים, כל פעילות אסורה שהיא, (ובעצם גם בלי שום עלילה) הביאה איתה בקלות בלתי נסבלת, עונש מוות. גם במקרה דנן, גידוני הסוחרים - שלא זכו אפילו לתשואל קצרצר - למוות. גם ר' משה היה ביניהם, והוא כבר היה לבוש עם הבגדים האדומים של הגידונים למוות. המנהג היה, שלפני הוצאת גזר דין מות - עבר ביניהם פרש, שוטר רכוב על סוס, ושואל כל אחד בתורו "האם אתה יודע על מה אתה עומד למוות?" מי שהודה יהודה. מי שלא - נלקח לחקירה מחודשת לבדוק האם יצליח להוכיח את חפותו. אם לא, עונשו היה כבד.

בהגיע תורו עמד ר' משה - פנה אליו הפרש הישוב על הסוס: "ז"ד. האם אתה יודע מדוע דנו אותך למוות?" "לא. אני לא יודע". "פלוני בן פלוני נתפס בגבול כשהוא מברית בדים. הוא אומר שמכר לך בדים מוברחים... אתה מודה?" "שקר. הוא לא מכר לי". "לא נכון. לא קנית ממנו". "כך אתה אומר? הבה נברר זאת". בתוך שעה קצרה הובא המברית למקום, לצורך עימות בינו ובין הסוחר.

ר' משה תפס בו בידו בתקיפות ושאל: "תגיד את האמת. אני קנית ממך בדים?" המברית אישר שאינו מכיר אותו כלל ומעולם לא מכר לו בדים. למרבה הנס האמינה המשטרה לדבריהם של המברית, ור' משה שוחרר מבית הכלא. (לימים כאשר הלשטונות דרשו ממנו לפתוח החנות בשבת, עזב את המסחר בבדים ונעשה בעל עגלה. שייכל לשמור שבת).

באותם ימים, כאשר צילו של הגרדום ריחף מעל ראשו כשהיה נתון תחת איום עונש המוות, נדר ר' משה כי אם יינצל, הוא יתן אוכל לחסידי ברסלב שבאו ל"קייבוץ" בראש השנה באומן. אותם ימים הייתה זו הבטחה לא קלה. שררה אז עניות גדולה. חסידי ברסלב באו לאומן במסירות נפש מכל מיני ערים ועיירות ברוסיה והמדינות השכנות לה, עם מעט צידה לדרך שברוב המקרים לא הספיק אפילו עד אומן. לא היה אז מי שידאג לכלל החסידים הנמצאים בימי החג בצורה מרוכזת, וכך מדי שנה הציבור בכללותו לא אכל סעודות מסודרות בימי ראש השנה והמזון היה בצמצום. ר' משה חשב מה אפשר לעשות, ובשבתו בבית הכלא כאמור נדר - לשנות את המצב. מכאן ואילך הוא היה אחראי לסעודות החג ויאכיל את קהל החסידים באומן.

כך הוקם מפעל 'הכנסת האורחים' לימי הקייבוץ בראש השנה באומן, זה היה ה'הכנסת אורחים' הראשון של חסידי ברסלב באומן. ר' נחמן בנו סיפר: "גם כאשר לא היה לאבא מספיק אמצעים כדי לקיים את 'הכנסת האורחים' השנתית, היה לווה כספים לשם כך, ואותם היה מחזיר בתשלומים לאורך כל השנה".

בכסלו שנת תרצ"ז, עלה רבי משה ומשפחתו ל'ארץ ישראל', לאחר שביקש והתפלל על כך ב"ציון הקדוש" בראש השנה. איתו לפניו שנושע - היה בטוח שהשנה יעלה לארץ ישראל, כפי שאמר לסובביו, תוך כדי שהוא יודע באמונתו החזקה שהתפלל על כך בציון הקדוש, ובוודאי יושע... בהתקרב ראש השנה, החל ר' משה תוהה ושואל את עצמו: מה אני עושה עם הנדר שלי להאכיל את הקייבוץ בראש השנה ברוסיה אנשים עזבו את הבתים ובאומן לא היה להם מה לאכול, שם היה קהל גדול יחסית. בארץ ישראל לעומת זאת, היו מעט אנשים, וכל אחד הלך לאכול בביתו. לא היה את מי להאכיל... לאחר ששאל את זקני החסידים "מה לעשות?". התשובה שניתנה הייתה: "ביאראייט של רבינו בחול המועד סוכות, מתאספים כל החסידים ונערכת סעודה גדולה. קח את הסעודה הזאת על עצמך".

ואכן הוא לקח על עצמו את המצווה. ההתחלה הייתה מצער. בשנים הראשונות היה עורך את הסעודה ליד ביתו ברחוב שמואל הנביא, ולאחר מכן נדדה הסעודה עם החסידים ממקום למקום, (חסידי ברסלב בירושלים עברו כמה וכמה גלגולים. הם היו בעיר העתיקה. קטמון. בית הכנסת ברחוב עונג שבת בשוק מאה שערים, ועוד כמה תחנות). עד לסעודה הענקית בסוכה הגדולה שעל הגג בבית הכנסת הגדול של חסידי ברסלב ברחוב מאה שערים.

ר' משה ובניו ערכו את הסעודה מדי שנה ללא הפסקה. בשנים הקשות דברו בשנים הטובות. הם היו מבשלים את כל האוכל, מחלקים את המנות בסעודה כמלצרים לכל לב. לאחר פטירתו ממסורת זו בנו רבי נחמן (שהשבוע יום ט' טבת חל יום היא"צ שלו). ר' נחמן, ששאב מאביו את האהבה לתורתנו הק', המסירות נפש לשמירת מצוותיה, את הערך לצניעות בכל דבר קדושה ומצוה, והאמונה היוקדת ברבינו הקדוש. וכן עוד זכה ללמוד בתלמוד תורה שהיה באומן לפני המלחמה, ואף ללמוד תורה שם אצל החסיד רבי לוי יצחק בנדר זצ"ל. במשך שמונים שנה זכה ר' נחמן, לערוך את סעודת ההילולא בירושלים. יחד עם יתר בני המשפחה ערך שולחנות ועליהם כל טוב, במסירות ובנאמנות לכבוד הילולת רבינו ז"ע.

מן ספאָר שהאַ יִשְׁקֵי הַעֲדָרִים | מְמַשִּׁיכִים אֶת הַחֲנֻפָּה !

לְדַיִם יְקָרִים ! הִנֵּה עֲבָרְנוּ אֶת יְמֵי חַג הַחֲנֻפָּה הַקְּדוּשִׁים, יְמֵים שֶׁל אֹר, שֶׁל שְׂמֵחָה, שֶׁל הוֹדָיָה וְהַשְׂמֵחַ וְהַתְּבָרָךְ - בְּשִׁירָה וּבְאַמִּירַת הַלֵּל, כְּאֵלוּ יְמֵים נְפְלָאִים וּמְיֻחָדִים שֶׁזָּכִינוּ לָהֶם. אֲךָ גַם בְּיָמֵינוּ יְמֵי הַחֲנֻפָּה - אֲנִי צָרִיכִים לְדַעַת, שְׁלֹא עָבְרוּ יְמֵים אֵלּוּ, אֲזָלָה הֵם אֲתֵנוּ בְּקֶרְבְּנוּ, הֵם לֹא חֶלְפוּ, לְצַחֵחַ הֵם נִשְׁאַרִים אֲתֵנוּ. הֵם מְלִיִּים אֲתֵנוּ וְלֹא עוֹזְבִים אֲתֵנוּ. וְכֵן הֵיךְ אֹמֵר הַגָּאוֹן הַרֵב מִסְּשִׁעְהֵרִין - תְּלַמִּידוֹ שֶׁל הַצִּדִּיק רַבִּי נֵתָן מִבְּרֶסְלֵב - כִּשְׁהֵי עוֹבֵר חֹג: שְׁלֹא אֹמְרִים: שְׁהַחַ עֲבֵר - אֲזָלָה אֹמְרִים: שֶׁזָּכִינוּ וְהִכְנַסְנוּ חֹג. חֲטַפְנוּ חֹג...

כֵּן, כַּעַת יֵשׁ לָנוּ הַרְבֵּה כוֹחוֹת מְחַדְשִׁים, הֵרִי בְּחֻנְיָה הַתְּחַדְשֵׁנוּ מִחֲדָשׁ עִם כָּל כֶּף הַרְבֵּה דְּבָרִים טוֹבִים, וְכָל אֵלּוּ הַמְצֻאוֹת, הַמְּנֻחָגִים, הַשִּׁירִים, הַמְּלֻוּדִים, הַתְּפִלוֹת, הַהוֹדָאוֹת שֶׁל יְמֵי חַג הַחֲנֻפָּה מְלִיִּים אֲתֵנוּ כַּעַת, הֵם צְמוּדִים אֲתֵנוּ, הֵם נוֹתְנִים לָנוּ כוֹחַ לְקִרְאָת הַמִּשְׁךְ יְמֵי הַחֲרָף הַבָּאִים עֲלֵינוּ לְטוֹבָה.

בִּלְשׁוֹנֵנוּ כָּל כֶּף מֵהַר מִהַחֲנֻפָּה, נִזְכָּר זֹאת הַיֵּטֵב, גִּדְעַ שְׁאֵנוּ יְכוּלִים לְהַמְשִׁיךְ אֶת אֹר הַשֶּׁם כְּמוֹ שֶׁזָּכִינוּ בְּיָמֵי חֲנֻפָּה, שְׁאֵנוּ יְכוּלִים תְּמִיד לְרְאוֹת אֶת הָאוֹר, תְּמִיד לְהוֹדוֹת לְהֶשֶׁם, לְשִׁיר וּלְזַמֵּר אֵלָיו וְהַתְּבָרָךְ. אוֹי פְּמָה טוֹב יְהִי לָנוּ מְעַשְׂשֵׁיו, נִמְשִׁיךְ לְרְאוֹת רַק אֹר, רַק שְׂמֵחָה וְהוֹדָיָה.

"למחיה" בגימ' **שבעים** - שרוח הקודש פיעמה ביוסף שע"י ירדו שבעים נפש למצריים להחיותם ברעב. ולכן אפ"ל שגם בכאן - רוח הקודש פיעמה ביהודה, ששבעים נפש נצרכים לצאת מבית יעקב.

"**ויצא האחד מאתי ואומר טרף טרף**" (מ"ד, כ"ח)
כשה"אחד" - יחודו והשגחתו של הש"ת יוצא ונעלם מהאדם - כל מהותו של האדם בסכנה, בין בזה העולם ובין לעתיד, וזהו: "**טרף טרף**" - ב' פעמים כנגד ב' עולמות. וכמובא בליקו"מ (תנינא ע"ד): שהאדם יכול להפסיד העולם הזה והעולם הבא עבור תענוג קטן. ה"י.

"**ולא יכול יוסף להתאפק לכל הניצבים עליו**" (מ"ה, א)
"**ניצבים**" לשון "**תשובה**" וכדברי הכתוב (דברים כ"ט ט') "**אתם ניצבים היום כולכם לפני ה' א'**" - התקרבות להש"ת. שיוסף לא היה יכול להתאפק, והתוודע אל אחיו מטעם - "**לכל הניצבים עלי**" שהתחרטו ושוב על מעשיהם. כי הרי הבין לשונם שאמרו: "**אבל אשמך אנהו**".

ועיין בדברי הרמב"ן על פסוק זה שהיו רבים מבית פרעה שבאו לחלות פניו שימחל לבנימין כי נכמרו רחמיהם בתחנוני יהודה. מחילה ענין תשובה, בכוח התפילה ותחנונים.

"**ויקרא הוציאו כל איש מעלי**" (מ"ה, א)
לכאורה תיבת "**איש**" מיותר הוא. הוציאו כולם מעלי הו"ל לכתוב. אולם אפ"ל ע"פ דבריהם (חולין כ"ט): "**איש נדחה ואין ציבור נדחין**". לכן ביקש מכל איש - מכל אחד בנפרד שיצא - ולא כולם יחדיו.

"**יתן את קלו בבכ**" (מ"ה ב)
"**בבכ**" - ר"ת וס"ת - ל"ב, רמז ל"ב שבטי י"ה. והאותיות הפנימיות כ"ב רמז להתחברות של כל השבטים יחדיו לאחר - כ"ב שנים שנעלם יוסף.

"**אני יוסף העוד אבי חי**" (מ"ה ג)
אני יוסף, בכוח מה נשארתי "**אני יוסף**", בכוח ה"עוד", ב"התחזקות" עם ה"עוד מעט ואין רשע", ההתחזקות בנקודות טובות כמובא בליקוטי מוהר"ן (תורה רפ"ב), על הפסוק: "**עוד מעט ואין רשע**" בזכות זאת ההתחזקות - זכיתי ל"אבי חי" - להתגבר על הנסיונות, כי דמות דיוקנו של אביו נתגלה אליו ועמד בנסיונו.

ולכן המשך יוסף באמירתו לאחיו "**ועתה אל תעצבר**" כי רק בכוח השמחה וההתחזקות זוכים: "**לשארת בארץ ולהחיות לכם לפליטה גדולה**".

"**אני יוסף**" (מ"ה ג)
"**אני**" רומז על פנימיות האדם, כמובא בליקוטי מוהר"ן (תורה כ"ב) - אותו פנימיות נשאר תמיד בקדושותו, האני לא מתלכלך - ועמך כולם צדיקים, ה"אני" נשאר תמיד "יוסף", נקודת הקדושה שיש לכל אחד מישראל. ואפשר להוסיף עוד ע"פ המובא בליקו"מ (תו"פ) שכל אחד מישראל יש לו בחינת יוסף שמתבטא בעיקר בעת המסירות נפש על קידוש ה', שיש לכל אחד מישראל שאינו כלה לעולם (עיי"ש). וזהו: "**אני יוסף**", - יוסף דייקא.

"**העוד אבי חי**" (מ"ה ג)
"**אבי**" בגימ' י"ג - בן י"ג למצוות, בכוח זכות המצוות ממשיכים חיות הש"ת גם בתוך המיצרים, ברוחניות ובגשמיות. בכלליות ובפרטיות.

"**כל הנפש לבית יעקב הבאה מצרימה שבעים**" (מ"ו, כ"ז)
מצרימה לשון נקבה, אפ"ל ע"פ המובא בליקוטי מוהר"ן (תורה ל"ו) שכשבאים בכור הנסיון צריכים לצעוק ע' קולין כולדת, ולכן כשביית יעקב יורדים למצרים מדגיש הפסוק: מצרימה - רמז לשבעין קולין של יולדת.

"**אל תירא מרדה מצרימה**" (מ"ו, ג)
"תירא" בגמטריא "תרי"ב" (עם הכולל) כנגד התרי"ב מצוות. כי הרי מצוות ישוב ארץ ישראל לא יוכל לקיים, ולכן פירח כדברי רש"י "**לפי שהיה מיצר על שנוקק לצאת לחוץ לארץ**" ולכן ניתמו הקב"ה וחזיקו "אל תירא" כי הרי הנך יכול לקיים תרי"ב מצוות הנוספות.

זוית ראָפּה <<



עם עליית מחירי ה"חד פעמי" (בא"י), מתברר שגם "חד פעמי" זה דבר יקר !
*
"כי אפילו אם לא פעל האדם בעבודת השם, כי אם כהוש השערה אחת - פעם אחת - כל ימי חייו, גם זה יקר מכל חיי עולם הזה". (ליקוטי הלכות)
נרע לייקר כל פעולה ותנועה - בעבודת השם, כן, אפילו חד פעמי...